

แด่เหล่านมองฟ้า เทพยดาที่จะปรากฏ

ไซจิ ยูทิกะ เขียน เทวสิน ลิขิตวิชยาวุฒิ แปล

すべての
神様の
十月



รู้หรือไม่ว่า “เหล่าเทพเจ้า” อยู่ใกล้ตัวกว่าที่คิด
บางทีอาจเป็นกลุ่มหล่อในบาร์ เพื่อนร่วมงาน หรือทอไรใช้ในบ้านก็ได้

page

แต่แห่งนมองฟ้า
เทพยดาภิเษปราณ
すべての神様の十月

ไซจิ ยูกิยะ เียน
เกวลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ แปล

เธอกำลังพยายามหาเงื่อนงำของผู้หญิงชุดกิโมโน
ด้วยการหาจุดร่วมแต่ละอย่าง
โดยมองให้เป็นเหมือนคดีอาชญากรรมในนิยายลึกลับสินะ
- ไซจิ ยูกิยะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



แค่แห่งมองฟ้าเพพดาก็จะปรากฏ

すべての神様の十月

page

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตคลองเต้ กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks  Page Publishing

SUBETE NO KAMISAMA NO JUGATSU

Copyright © 2017 by Yukiya SHOJI

All rights reserved.

First original Japanese edition published by PHP Institute, Inc., Japan.

Thai translation rights arranged with PHP Institute, Inc.

In care of Japan UNI Agency, Inc. through Akira Interrights Agency, Bangkok

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6976-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุโขทัย • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระพร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณภักดิ์ • บรรณาธิการ วิชา นันทวิญญู • บรรณาธิการต้นฉบับ นฤมล อิทธิวิวัฒน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม นพพรระ เอื้อพิทยการ

พิสูจน์อักษร ปุณยวิทย์ พันธุ์แก้ว, รมิดา แสงสวัสดิ์

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรีกร มณีกุลพันธ์

האגודה

คำแนะนำนักพิมพ์

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ทุกคนคงเคยมีช่วงเวลาที่ยากจะ
สวดภาวนาถึงเทพเจ้าอย่างสุดหัวใจ แม้ไม่รู้ว่ากำลังอ้อนวอนต่อ
เทพเจ้าองค์ไหน คงเคยมีความปรารถนาที่ยากให้เป็นจริง
แม้จะต้องแลกด้วยสิ่งใดก็ตาม และแน่นอนว่าคงมีวินาทีที่นึกอยาก
ให้ปาฏิหาริย์เกิดขึ้นจริง แม้ที่ผ่านมายังไม่เคยได้พบเจอเลยสักครั้ง

ถ้าหากบนโลกนี้มีเทพเจ้าที่มีพลังดลบันดาลทุกอย่างให้
เป็นจริงได้แบบนั้นก็คงดี แต่แท้จริงแล้วเทพเจ้าอาจไม่ใช่ตัวตนที่มี
พลังอำนาจสูงใหญ่ให้ทุกอย่างเป็นไปตามต้องการ เทพเจ้าอาจเป็นตัวตน
ที่มีอยู่เพียงเพื่อคอยเฝ้าดูให้แน่ใจว่ามนุษย์จะไม่หลงลืมความสุข
ของชีวิต ไม่หลงลืมความสำคัญของคนรอบข้าง ไม่ลืมคุณค่า
ของสิ่งรอบตัว และที่สำคัญคือไม่ลืมรักตัวเอง

และหากเทพเจ้าเป็นตัวตนแบบนั้น มนุษย์คงจะพบพวกเขา
ได้ทุกหนแห่ง อาจจะเจอได้ที่คาเฟ่ ร้านอาหาร ออฟฟิศ หรืออาจจะ
เจออยู่ในห้องนอนก็ได้ เทพเจ้าเหล่านั้นอาจเป็นกำลังใจเล็กๆ
ที่คอยมอบรอยยิ้มมุมปากให้เราในวันที่เหนื่อยล้า

แค่แห่งมองฟ้าเทพยดา ก็จะปรากฏ จะพาคุณไปพบ
เหล่าเทพเจ้าที่มาในรูปแบบต่างๆ ที่ไม่อาจคาดเดา และมาเพื่อ
ย้ำเตือนถึงสิ่งสำคัญในชีวิตและความสวยงามของมนุษย์ ถ้าอย่างนั้น
ไปมองหาเหล่าเทพเจ้าด้วยกันเลย

page

האגודה

สารบัญ

ยมทูตผู้มีความสุข	1
ความทุกข์ของเทพแห่งความยากจน	37
เมื่อเทพแห่งโรคระบาดแค้น	73
เทพแห่งถนนหนทางผู้ไม่เคลื่อนไหว	112
เทพประจำข้าวขององค์หนึ่ง	142
ความสุขของเทพแห่งโซคลาภ	178
ตอนพิเศษ เทพแห่งภูเขาผู้หลงทาง	210

האגודה

ยมทูตผู้มีความสุข

“ยมทูต^๑นั้นเหรอ”

คำคืนวันศุกร์

ฉันนั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์ของบาร์ “ซาริออต” ในย่านคิจิโจจิ¹ บาร์ประจำของฉันซึ่งใช้เวลาเดินมาจากแมนชั่นที่ฉันอยู่เพียงสามนาที ชายผู้แต่งตัววิสกี้เมกเกอร์สมาร์กเบอร์เบิ้น² ของฉันอย่างเอร็ดอร่อยอยู่ข้างๆ เอ๋อเช่นนั้นจริงๆ

เขาบอกว่าตัวเองคือยมทูต

“ยมทูตนี้ ที่เป็นเทพนะเหรอ ยมทูตแบบเทพแห่งความตายนะเหรอ”

“ใช่แล้วครับ”

กริบ เขากระดกแก้วช็อตดื่มจนหมดแล้วยิ้ม

¹ ย่านหนึ่งใจกลางโตเกียว ขึ้นชื่อเรื่องสวนสาธารณะ ย่านการค้า ร้านอาหาร และบาร์ต่างๆ

² วิสกี้ที่ผลิตจากโรงกลั่นดั้งเดิมในรัฐเคนทักกี สหรัฐอเมริกา ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นโรงกลั่นที่ผลิตวิสกี้จำนวนน้อยมากต่อล็อตโดยใช้วัตถุดิบที่บริสุทธิ์ที่สุด

“ที่ญี่ปุ่นเรียกพวกเราแบบนี้ครับ”

ฉันเฝ้าอยู่ ฉันกำลังเฝ้าอยู่แน่ๆ ไม่อย่างนั้นก็ผู้ชายคนนี้จะ
ที่กำลังเฝ้า และเป็นบุคคลอันตรายที่ไม่ควรเข้าใกล้

หรือไม่ก็...

เป็นฉันเองที่หวั่นไหวแล้วคิดบ้าออกไปเอง เพราะเมื่อก็มี
ลุงแปลกหน้าที่นั่งดื่มอยู่อีกฝั่งหนึ่งหมดสติล้มลงแล้วถูกหามขึ้น
รถพยาบาลไป ลุงคนนั้นดูคล้ายพ่อของฉัน จะเป็นอะไรมาก
หรือเปล่านะ ตั้งแต่ล้มไปเขาก็ไม่ขยับเลย ตอนนั้นฉันได้แต่มอง
อยู่เฉยๆ ทำอะไรไม่ได้ แต่น่าเป็นห่วงจริง

พ่อสบายดีไหมนะ ปีใหม่นี้ฉันไม่ได้กลับบ้านอีกแล้ว
ขอโทษนะพ่อที่ฉันเป็นลูกอกตัญญู แต่ฉันสบายดีนะ

“ขอสองข้อตักแก้วได้ไหมครับ”

โอเคแหละ

เอาจริงๆ ไม่โอเคนะ แต่ช่างเถอะ

เพราะคนที่บอกว่าตัวเองเป็นยมทูตคนนี้เป็นผู้ชายที่งานดี
มากๆ เลยนี่นา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปลักษณ์ภายนอก เขาใส่เสื้อเชิ้ต
ผ้าสักหลาดลายตารางสีแดงกับกางเกงยีนขาดๆ และรองเท้านู๊ตหนัง
ทรงควาบอยให้ความรู้สึกเหมือนนักร่อนแนวคันทรี่จากที่โหล่งลักแห่ง
ฉาบเคลือบด้วยความหล่อคมและอ่อนหวานอย่างเหลือเชื่อ หล่อ
ขนาดที่ว่าหากเขาแยมยิ้มสักนิด ตำรวจหญิงที่เพิ่งเขียนใบสั่งจอดรถ

ในที่ห้ามจอดคงนึกไปสั่งนั่นทั้งทันที

“ได้สิ”

ยมทูตยกขวดขึ้นด้วยท่าทางแสนยินดีเมื่อฉันทักหน้า
เขารินวิสกี้ลงในแก้วช็อตให้ได้สองช็อตเป๊ะ ๆ ด้วยสีหน้าจริงจัง
อย่างยิ่ง

“ไมรินให้เป๊ะไม่ได้ล่ะครับ”

“อะไรไม่ได้เหรอ”

“มันเป็นกฎล่ะครับ”

“กฎอะไร”

เขากะดกช็อตเมกเกอร์สแมร์กที่รินไว้อย่างพอดีบพอดี
รวดเดียวอีกครั้ง อย่างน้อยฉันก็รู้ว่าเขาคอแข็งมากทีเดียว

“มันเป็น ‘กฎ’ ของพวกเราล่ะครับ ในกรณีที่เรารับของจาก
มนุษย์หรือรับของจากคนอื่นมา ก็ต้องปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัด
ครับ”

“พวกเราเหรอ”

“คืออย่างนี้”

เขาวางแก้วลงบนเคาน์เตอร์ดังตึงแล้วยิ้ม โอ้ย สีหน้าแบบนี้
โดนใจชะมัด ยิ้มหวานเหมือนฮิวจ์ แจ็กแมน³ เลย

³ นักแสดงชาวออสเตรเลีย เป็นที่รู้จักในทิวส์ฟเวอร์ในหนัง
ซูเปอร์ฮีโร เอ็กซ์เมน

“กฎของพวกเรา กฎของยมทูตครับ”

ยมทูต

อ้อ ใช่แล้ว ยังไงเขาก็จะยืนยันว่าตัวเองเป็นยมทูตจนถึงที่สุดสินะ แล้วยังใช้คำว่าพวกเราด้วย หมายความว่าในโลกนี้มียมทูตอยู่มากมายเลยสิ

อย่างนั้นเอง เฮ้อ เอาเถอะ ฉันเองก็สนุกมากด้วย
โอเคละมัง

เช้าวันเสาร์มาถึงและฉันเพิ่งตระหนักว่าฉันกลับมานอนอยู่บนเตียงของตัวเองโดยไม่รู้ตัว ฉันติดตัวลูกชิ้นแล้วคว้าโทรศัพท์มือถือข้างเตียง และพบว่าเป็นเวลาบ่ายโมงกว่าแล้ว

“ว้าย”

ตั้งแต่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวมาสามปี นี่ก็ครั้งแรกที่ฉันเป็นแบบนี้ ทั้ง ๆ ที่คิดว่าตัวเองแข็งแกร่งและดูแลตัวเองได้ดี แต่นี่เครื่องสำอางที่หน้าลบไปเกือบหมดและยังใส่ชุดเดิมอยู่เลย

“อืมมมม”

ฉันกุมขมับ จำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ

“ให้ตายเถอะ อันตรายชะมัด”

จำไม่ได้ว่ากลับมาถึงห้องตัวเองได้อย่างไร นี่ถ้าเกิดอะไรแย่ๆ ขึ้นมาฉันคงไม่รู้เลยว่าตัวเองถูกทำอะไรไปบ้าง

อืม...จำได้ว่า

“ฉันไปดื่มที่ ‘ซาริออต’ ลินะ”

ไซ ไซแล้ว ฉันไปดื่มฉลองคนเดียว ฉันพูดแล้วลุกขึ้นยืน
รู้สึกกระหายน้ำขึ้นมาเลยคิดว่าจะไปหาน้ำดื่มก่อน แล้วเดินโซซัด-
โซเซไปยังส่วนห้องครัว แต่เมื่อสายตามองเลยไปยังประตูทางเข้าห้อง
ฉันก็หยุดชะงักไปชั่วขณะ

“หืม”

รองเท้าวางเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ

ตรงกลางพื้นหน้าประตูทางเข้า กลางแบบที่อยู่ตรงกลาง
จริงๆ

คนอย่างฉัน ปกติตอนไม่เมาก็ไม่เคยถอดรองเท้าเรียงเป็น
ระเบียบอย่างนั้นแท้ๆ แต่นี่รองเท้ากลับเรียงคู่กันไว้เปะมากจน
เหมือนกับวัดระยะระดับมิลลิเมตรเพื่อวางเลย์ทีเดียว ทำไมละ
ฉันคิด

“อ๊ะ”

แล้วความทรงจำก็แวบกลับเข้ามาในสมอง ใบหน้าของ
ชายหนุ่มที่หล่อเหลาเสียจนฉันแทบจะตกหลุมรักตั้งแต่แรกพบ

แต่ว่า...

“ยมทูต”

ไซแล้ว ฉันเมาจนภาพตัด

“ผู้ชายคนนั้น”

ช่วยพาฉันกลับมาเถอะ

“ใช่แล้วครับ”

ฉันได้ยินเสียงดังขึ้นจากด้านหลังและดังใกล้มากด้วย
เมื่อฉันหมุนตัวกลับไป เขาก็อยู่ตรงนั้น ใบหน้าหล่อเหลาประดับ
รอยยิ้มหวาน

“ดูเหมือนว่าเมื่อคืนวานคุณจะได้มีความสุขสนุกสนานมาก
ทีเดียวครับ”

“เดี๋ยว”

ใกล้ ใกล้เกินไป คนยิ้มหวานนี้กลืนตัวก็หวานด้วย
หรือไงนะ เขากลิ่นหอมเหมือนกุหลาบเลย

“เอ่อ ขอโทษครับ”

ยมทูตยิ้มขณะก้าวถอยออกไป

“พอดีผมไม่เคยคุยกับคนที่ยังมีชีวิตอยู่มาก่อน เลยกะ
ระยะห่างลำบากนะครับ”

“คะ...คนที่ยังมีชีวิต”

“ครับ”

ใจเย็นก่อน

ใจเย็นๆ สิ เอโนะโมโตะ ฮันนะ ถึงจะถูกเตือนให้ระวัง
เรื่องการดื่มเหล้ามาหลายต่อหลายครั้ง แต่เธอก็เป็นถึงหญิงสาว
คนเก่งแห่งห้องสัมมนาอนตะ มหาวิทยาลัยที่ ที่ศาสตราจารย์อนตะ
ยอมรับเชียวนะ

สูดหายใจลึกๆ

“คือว่า”

“ครับ”

ฉันลองยิ้มให้เขา ถึงฉันจะไม่ได้มีใบหน้างดงามเหมือน
คนคนนี้ แต่ก็ใช่ว่ารอยยิ้มที่คนบอกว่ามีเสน่ห์

“อยู่ที่ห้องตลอดเลยเหรอ”

“เปล่าครับ”

เขาบอกว่าเพิ่งมาเมื่อ

“เพราะผมได้รับอนุญาตให้มาที่นี่อีกได้นะครับ”

“จากฉันเหรอ”

เขาบอกว่าใช่ แล้วยิ้ม

โอ้ย ไม่ไหว ตั้งตัวก่อน

“ขอไปล้างหน้าก่อนได้ไหม”

“เชิญครับ เชิญ”

เขาผายมือไปทางอ่างล้างหน้าอย่างไม่ลังเลราวกับเป็นบ้าน
ของตัวเองด้วยท่าทางเหมือนหัวหน้าพ่อบ้านตามคฤหาสน์

เมื่อมองดีๆ ก็เห็นว่าผมพูดอยู่ในชุดสูทสีเทาต่างจากเมื่อคืน
โดยสิ้นเชิง ยิ่งไปกว่านั้นยังดูไม่ใช่ชุดสูททำงานธรรมดาทั่วไป
แต่เห็นได้ชัดว่าเป็นสูทผ้าเนื้อดีราคาแพงที่ตัดเย็บมาอย่างประณีต
ทรงผมของเขาเปลี่ยนจากเมื่อวานที่ยุ่งเหยิงสบายๆ เป็นหวีเสย
อย่างเรียบร้อย ไม่รู้เหมือนกันว่าเขากลับไปไหนมา แต่ดูเหมือนว่า

เขาไปที่อื่นแล้วค่อยกลับมาจริงๆ

มือเที่ยงที่เหมือนมือช่างง่าย ๆ อย่างกาแฟ ขนมปังปิ้ง
ไข่ดาว และสลัดผักวางอยู่บนโต๊ะนั่งพื้นสีเขียวตัวเล็กที่ฉันซื้อมา
จากอียิปต์

อาหารสำหรับสองคน

เพราะเขาบอกว่าอยากกินด้วย

“ขอโทษด้วยนะครับที่ทำให้คุณเลี้ยงตั้งแต่เมื่อคืน”

“ไม่เป็นไร”

ไม่เป็นไร ฉันรู้ดีว่าเป็นสถานการณ์ที่ประหลาดมาก
ขนาดไหน เข้าใจอยู่

และฉันรู้แล้วว่า คนคนนี้ ชายที่บอกว่าตัวเองเป็นยมทูตคนนี้
เป็นตัวตนที่เหนือธรรมชาติอย่างแท้จริง

ก็ดูสิ คนคนนี้นะ

ไม่เห็นมีเงาเลย

ห้องที่ฉันภูมิใจนักหนาว่าแสงแดดส่องถึง มีหน้าต่าง
สามด้าน แสงอาทิตย์ส่องเข้ามาเกือบทั้งวัน และวันนี้แม้จะเป็น
ช่วงต้นเดือนมีนาคม แต่อากาศดีมาก ภายในห้องอุ่นสบายโดย
ไม่ต้องเปิดเครื่องทำความร้อน

ของทุกอย่างในห้องมีเงาอย่างชัดเจน แต่มีเพียงคนคนนี้
เท่านั้นที่ไม่มีเงา

มนุษย์จะรับรู้ว่าคุณสิ่งบนโลกนี้มีตัวตนอยู่จริงเมื่อสิ่งนั้น

กระทบกับแสงสว่าง เนื่องจากดวงตาของมนุษย์เป็นเพียงเลนส์เท่านั้น มันสร้างภาพขึ้นเมื่อแสงตกกระทบแล้วสะท้อนจากวัตถุนั้นๆ เข้าสู่ดวงตา ส่งข้อมูลจากแสงที่เห็นด้วยประสาทตาไปยังสมอง และสุดท้ายสมองก็จะตัดสินใจว่าวัตถุนั้นคืออะไร ทุกสิ่งเป็นเช่นนั้น ไม่มีข้อยกเว้น สรุปคือสิ่งที่แสงไม่ตกกระทบก็จะมีข้อมูลเข้าสู่ดวงตา ทำให้สมองคนไม่รับรู้ถึงสิ่งนั้น และวัตถุที่ต้องแสงสว่างย่อมเกิดเงาเสมอ เขาไม่มีเงา หมายความว่าไม่มีแสงตกกระทบ แต่ฉันกลับเห็นวัตถุนั้นได้ สิ่งนั้นจึงไม่น่าใช่สิ่งของบนโลกใบนี้ จึงบอกได้แค่ว่าเขาเป็นตัวตนที่เหนือธรรมชาติ

อิม ไม่เป็นไร ทั้งสมองและตรรกะของฉันยังทำงานปกติอยู่
ฉันดื่มกาแฟแล้ว ไม่เป็นไร ฉันไม่เมาค้างด้วย ฉันยังคง
เป็นคนที่มีความรู้ด้านทฤษฎีการสั่นระดับแม็กซ์เหมือนเคย

“คือว่า”

“ครับ”

ยมทูตมองฉันขณะที่ยังเคี้ยวขนมปังปิ้งเต็มปากอย่าง
เอร็ดอร่อย ฉันปล่อยความสงสัยที่ว่าทำไมสิ่งมีชีวิตที่ไม่ได้อยู่บน
โลกใบนี้ถึงกินขนมปังปิ้งของโลกนี้ได้ไป

“ฉันอยากให้นายอธิบายหน่อยนะ”

“อะไรครับ”

ยมทูตเอ่ยพลางเคี้ยวอาหารหงับๆ

“ทำไมนายถึงอยู่ที่นี้ เอ่อ อยู่ในโลกนี้กับฉันแบบนี้”

“ทุกอย่างเริ่มขึ้นเพราะว่าคุณมานะครับ”

“เอ๊ะ”

ยมทูตหรีตาลงเล็กน้อยแล้วมองฉัน

“เมื่อคืนคุณน่าจะเจอเรื่องน่าย็นตีมาก ๆ มาสินะครับ คุณดื่มกับบาร์เทนเดอร์ที่เคาน์เตอร์อย่างครั้นเครงเต็มที่เลยใช่ไหมละ”

“ก็ใช่”

นี่ฉันสุดเหวี่ยงจริง ๆ สินะ ฉันไปฉลองคนเดียวเพราะในที่สุกก็ได้ทำงานทีมเดียวกับคุณฮานาอิ มาซาโนริ ครีเอทีฟ ดีไซน์เนอร์ที่ชื่นชมมาตลอดตั้งแต่เข้าทำงานบริษัทนี้ ฉันชื่นชมเขาทั้งในฐานะครีเอเตอร์และในฐานะผู้ชายคนหนึ่ง

ฉันดีใจมากจากก้นบึ้งของหัวใจจริง ๆ

“คุณชนแก้วกับบาร์เทนเดอร์ที่อยู่ด้านในเคาน์เตอร์ใช่ไหมละครับ แล้วคุณก็ยกแก้วเมกเกอร์ขึ้นกลางอากาศเต็มแรง ตอนนั้นละครับที่มันกระฉอกออกมานิดหน่อย จริง ๆ ก็หกแบบเต็ม ๆ ลงมาตรงที่นั่งข้าง ๆ นะครับ”

เขาอธิบายละเอียดทีเดียว แต่ก็ใช่จริง ๆ นั่นละ ฉันนี่ก็ออกแล้ว ตอนนั้นฉันเอ่ยขอโทษแล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ด

“ผมอยู่ตรงนั้นนะครับ”

“ฮะ!”

“ผมนั่งอยู่บนเก้าอี้ไฟฟ้าข้าง ๆ คุณนะครับ แน่แน่นอนว่าอยู่ใน

สภาพที่พวกคุณมองไม่เห็นและสัมผัสไม่ได้ แต่คุณทำวิสกี้ที่กรด
ศิระษะผม คุณเลยมองเห็นผมได้แบบนี้ล่ะครับ”

อะไรกันล่ะนั้น

“เอ่อ... ฉันเองสินะ”

“เป็นอย่างนั้นล่ะครับ พุดง่าย ๆ คือ คุณบังเอิญอัญเชิญผม
โดยการถวายวิสกี้ให้ผมตั้งแต่ส่วนบนสุดของศิระษะลงมาอย่าง
สวยงามเลยละ ปกติแล้วเหล้าก็เป็นหนึ่งในของเช่นไหวี่ใช้ไหม
ล่ะครับ”

อัญเชิญ

อย่างนี้เอง ฉันเล่นเกมที่มีเนื้อหาแบบนี้บ่อยบ้าง เลยพอจะ
เข้าใจคอนเซปต์

“และที่คุณเห็นผมได้ตลอดอย่างนี้ก็เพราะคุณเลี้ยงวิสกี้ผม
ล่ะครับ คุณอัญเชิญผมและเราก็ทำสัญญากันด้วย ที่บาร์เทนเดอร์
และลูกค้าคนอื่น ๆ ในร้านไม่สงสัยอะไรที่จู่ ๆ ผมปรากฏตัวขึ้น
ตรงเคาน์เตอร์ ก็เพราะพวกเขาเข้าใจว่าผมอยู่กับคุณตั้งแต่แรก
แล้วล่ะครับ”

“อย่างนี้เอง”

ไม่รู้สึกสงสัยอะไรเลย แค่คิดกันไปเองว่าเป็นอย่างนั้น
ยมทูตมีพลังทำให้เป็นแบบนี้ได้สินะ

“คิดแบบนี้ได้ใช่ไหม”

“คุณเข้าใจอย่างดีเยี่ยมเลยล่ะครับ”

ถึงเขาจะชม แต่ฉันกลับไม่ได้ดีใจ อย่างน้อยฉันก็พอเข้าใจแล้ว พอทำความเข้าใจขั้นแรกได้ ตอนนี้ฉันคงกลืนทั้งขนมปังปิ้งสลัด และไข่ดาวลงได้สักที

“ผมเพิ่งเคยกินอาหารของมนุษย์เป็นครั้งแรกครับ”

ยมทูตเอ่ยด้วยท่าทางดีใจขณะนั่งคุกเข่ายืดหลังตรง เขามารยาทดีมาก วิธีการอาหารก็เรียบง่าย แถมใช้ตะเกียบเก่งจนฉันอาย

“แล้ว”

ฉันดื่มกาแฟแล้วถามขึ้น หลังจากกินอาหารก็ได้เวลาทำความเข้าใจขั้นที่สอง

“ทำไมนายถึงไปอยู่ที่นั่นเหรอ”

โอ๊ะ เขาทำหน้าที่เหมือนนิกอะไรขึ้นได้

“ผมไปที่นั่นเพื่อทำงานนะครับ”

“ทำงาน”

“จำไม่ได้เหรอครับ มีชายวัยกลางคนลึ้มที่นั่นไงครับ”

จริงด้วย นั่นนี่ก็ออกแล้ว

“ถ้าอย่างนั้น...!”

ฉันเผลอผงะออกมานิดหนึ่ง

“คนคนนั้นเขาตายแล้วเหรอ นายฆ่าเขาเหรอ”

สีหน้าของยมทูตหมองลง จากนั้นก็ยิ้มอย่างขมขื่นด้วยสีหน้าเศร้าๆ

“ผมรู้อยู่แล้วว่ามีใจพิสดารแบบนี้อยู่ แต่พอมีคนมาพูดต่อหน้า ผมก็รู้สึกเหมือนจะเข้าใจความรู้สึกของมนุษย์ที่เรียกว่าความโศกเศร้าขึ้นมาเลยครับ”

“อ้าว ก็...”

ยมทูตทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ พาคอนไปโลกแห่งความตาย
พรากชีวิตของมนุษย์ไม่ใช่หรือ

“ไม่ใช่เหรอ”

“ไม่ใช่ครับ”

เขาตอบอย่างชัดเจน

“ที่มนุษย์ตายก็เพราะอายุขัยครับ เป็นชะตา เป็นพรหมลิขิต
ยมทูตอย่างพวกเราไม่ได้พรากชีวิตหรือฆ่าใคร เรื่องนี้ผมอยากให้คุณเข้าใจใหม่ครับ”

“ถ้าอย่างนั้น พวกยมทูตเนี่ย...”

ทำอะไรกันล่ะ

“ต้องปรากฏตัวเวลาคนตายแล้วพาคอนคนนั้นไปโลก
หลังความตายไม่ใช่เหรอ”

“ต้องปรากฏตัวเวลาคนตายครับ แต่ไม่ได้พาเขาไปโลก
หลังความตาย”

“ไม่พาไปเหรอ”

เขาพยักหน้า

“งานของพวกผมคือยืนยันให้แน่ใจด้วยตาของตัวเองว่า

มนุษย์คนนั้นเสียชีวิตแล้วจริงๆ แค่นั้นครับ สรุปคือ แค่ออย
เฝ้ามองเท่านั้นเอง”

“ทำไมถึงต้องทำแบบนี้ล่ะ”

ยมทูตเอียงคอเล็กน้อย

“คุณเองก็ทำงานที่บริษัทโฆษณาเป็นปีที่สาม และปีหน้าคุณ
ก็จะอายุยี่สิบหก เป็นคนที่ส่งงามในสังคม เป็นผู้ใหญ่ คุณเอง
ก็คงเข้าใจว่าการทำงานเป็นยังงี้ใช่ไหมครับ”

“อืม ก็ตั้งใจอย่างนั้นล่ะ”

“เราต้องทำงานให้จบ งานต้องสำเร็จ ใช่ไหมครับ”

ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

“ไม่ว่างานแบบไหนในโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้นครับ ยกตัวอย่าง
เช่น คุณสั่งให้นักวาดวาดรูปหนึ่ง แล้วคุณก็ดูรูปที่นักวาดวาดมา
แล้วตัดสินว่า ‘ดีแล้ว’ แค่นี้เท่ากับ ‘งานจบแล้ว’ หรือเปล่าครับ”

“ไม่ละ ต้องให้หัวหน้าหรือลูกค้าบอกว่าโอเคก่อน”

“ใช่แล้วครับ ต้องให้หัวหน้าหรือลูกค้าบอกว่าโอเคแล้วนำ
รูปนั้นไปใช้ในสื่ออะไรสักอย่างก่อน เมื่อรูปนั้นออกไปสู่สายตา
ชาวโลกแล้วถึงจะถือว่า ‘งานจบแล้ว’ ใช่ไหมครับ จากนั้นเมื่อจัดการ
เอกสารอย่างพวกเรื่องค่าตอบแทนเรียบร้อยแล้ว คุณถึงจะ
ตัดสินได้ว่างานนั้น ‘เสร็จสมบูรณ์’”

ตามนั้นเลย

นายพุดถูกต้องทุกอย่าง

“เหมือนกันครับ งานของพวกผมคือ ต้องคอยเฝ้ามองความตายที่จบลงแล้วจนกว่าความตายนั้นจะสำเร็จ เราต้องแน่ใจว่าการทำงานของสังฆารมณูษย์หยุดลง ชีวิตนั้นจบสิ้นลงแล้ว ถ้าไม่ทำเช่นนั้น ‘ความตาย’ จะไม่สมบูรณ์ครับ เรียกได้ว่าพวกเราเหมือนกับอัมไพร์⁴ ในเกมเบสบอลหรือผู้ตัดสินในสนามฟุตบอลครับ เราต้องเป็นผู้เป่านกหวีดให้สัญญาณว่าเกมชีวิตของคนคนนั้นสิ้นสุดลงแล้ว”

เขาจ้องตาฉันขณะเอ่ยต่อไปเรื่อย ๆ

“หากไม่ทำเช่นนั้น ‘ความตาย’ ก็จะไม่จบ หมายความว่าไม่สมบูรณ์นะครับ”

“ถ้าอย่างนั้น หลังจากที่เราเฝ้ามองแล้วและ ‘ความตาย’ นั้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว คนคนนั้นจะเป็นยังไงต่อเธอ”

“ก็ไม่เป็นยังไงครับ เขาก็ตายแล้ว”

ไม่ใช่อย่างนั้น

“ดวงวิญญาณไม่ได้ไปพวกโลกหลังความตายอะไรแบบนั้นเธอ”

คำถามที่หลายร้อยล้านคนบนโลกใบนี้อยากรู้คำตอบให้แน่ชัด และฉันอาจจะได้รู้คำตอบนั้น

“ไม่ทราบครับ”

⁴ กรรมการในกีฬาเบสบอล

พลาด พลาดแบบไม่รู้ตัวเลย ทั้งๆที่ทุกคนบอกว่าฉันหัวไว
แท้ๆ

“ทำไมยมทูตถึงไม่รู้ล่ะ”

“นั่นก็เป็นเรื่องเข้าใจผิดครับ อย่างที่ผมบอกไปหลายครั้ง
แล้วว่าพวกผมไม่ได้พาดวงวิญญาณไปโลกหลังความตาย ผมไม่รู้
ด้วยซ้ำว่าโลกหลังความตายอะไรนั้นมีอยู่หรือเปล่า ‘ความตาย’
ก็คือ ‘ความตาย’ ครับ การทำงานของเซลล์ร่างกายหยุดลง
ไม่มีอะไรมากหรือน้อยไปกว่านั้น”

“ถ้างั้น...”

อย่างที่พูดไปก่อนหน้านี้

“นายบอกว่างานของนายคือการเฝ้ามองความตายจนจบและ
เสร็จสมบูรณ์ แต่นายรายงานผลสำเร็จนั้นกับใครล่ะ นายต้องมี
คนที่เหมือนเป็นหัวหน้าอยู่ไม่ใช่เหรอ”

ยมทูตแยมยิ้มเล็กน้อย

“เรื่องนั้นเป็นความลับครับ”

พูดมาถึงขนาดนี้แล้วบอกว่าเป็นความลับเนียนะ

“คุณเองก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว คุณคงเข้าใจใช่ไหมครับว่าในโลกนี้
มีเรื่องมากมายที่ควรปล่อยให้กลายเป็นความลับต่อไป”

อืม ก็อาจจะจริง

“แต่ผมว่ายังไงมนุษย์ทุกคนก็รู้ไม่ใช่เหรอครับ”

“รู้อะไรเหรอ”

ยมทูตเงยหน้ามองเพดาน ฉันจึงเผลอมองตามขึ้นไปด้วย
“รู้ว่ามิเทพเจ้าอยู่ที่ไหนสักแห่งนะครับ”



ตั้งแต่นั้นมายมทูตก็ปรากฏตัวต่อหน้าฉันเสมอ
เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ข้าง ๆ ฉันที่เคาน์เตอร์บาร์ราวกับเป็น
เรื่องปกติ ยิ่งไปกว่านั้นเขายังบอกว่าเขาปรากฏตัวได้อย่างอิสระ
ในสองสถานที่ คือบาร์และห้องของฉัน

ใช่ เพราะฉันเป็นคนอนุญาตเอง
เขาจึงทำเช่นนี้ได้ เขาบอกว่าตั้งใจเลี่ยงการโผล่หน้ามา
ที่ห้องของฉัน เพราะรู้สึกว่าการทำแบบนั้นเสียมารยาทกับสาวโสด อืม
ขอบคุณนะที่อุตส่าห์ใส่ใจ

ถ้าเขาโผล่พรวดออกมาอย่างกะทันหันเหมือนในหนังหรือ
การ์ตูนก็คงดูเสียมารยาท แต่ยมทูตกลับเปิดประตูเข้ามาราวกับ
นัดฉันไว้แล้ว ไม่ใช่แค่ตอนที่ฉันอยู่คนเดียว แม้แต่ตอนที่ฉัน
ดื่มอยู่กับمامิโกะหรือคัตจัง เขาก็ปรากฏตัวขึ้นมาอย่างนั้น และ
ดื่มเมกเกอร์สมาร์กของฉันสองแก้วก่อนจะกลับไป ไม่รู้เหมือนกันว่า
เขากลับไปที่ไหน

ฉันรู้ว่าเขามีพลังอันน่าเหลือเชื่อ

ทั้งมาสเตอร์ มามิโกะ และคัตจังต่างเอ่ย “สวัสดี” ทักทาย

เขาด้วยรอยยิ้ม พุดคุยกับยมทูตอย่างสนิทสนม ตี๋มเหล้าด้วยกัน
แล้วบอกลา “ไปก่อนนะ ไว้เจอกัน” แต่พอยมทูตกลับไปแล้วก็
ไม่มีใครพุดถึงเขาเลยสักคน รวากับว่าเรื่องของยมทูตไม่เคยเกิดขึ้น
มีแค่ฉันเท่านั้นที่จำได้ สะดวกสบายเสียจริง

วันนี้ตอนออกจากบริษัทกลับบ้าน ฉันตั้งใจว่าจะแวะตี๋ม
สักแก้วที่ “ซาริออต” แล้วค่อยกลับ และเขาก็ปรากฏตัวขึ้น
พลางทำหน้าเหมือนเป็นเรื่องราวธรรมดาเช่นเคย

วันนี้เขาใส่กางเกงยีนสีดำกับเสื้อแจ็กเก็ตหนังสำหรับ
ขี่มอเตอร์ไซด์ เขาแต่งตัวมีสไตล์ทุกครั้ง ฉันสงสัยจังว่าเขาแต่งตัว
ได้ตามใจชอบเลยหรือเปล่า

“นี่”

“อะไรครับ”

“วันนี้หายไปเป็นพยานการตายของใครมาหรือเปล่า ไปเฝ้า
มองมาไหม”

ฉันถาม เขายิ้มเล็กน้อยแล้วพยักหน้า

“นั่นเป็นงานของผมนี่ครับ”

“คนที่เสียชีวิตไปมีแค่คนเดียวหรือ”

เขาส่ายศีรษะ

“มีหลายท่านครับ ทั้งตอนกลางวันและกลางคืน”

ถ้าถามไปคงไม่ดีเท่าไร แต่ว่า...

“นายไม่รู้สึกว่ามันยากบ้างหรือ”

ยมทูตที่ฉันคุยด้วยเป็นคนอ่อนโยนมาก

เขาทั้งเป็นสุภาพบุรุษและมีเรื่องพูดคุยมกมาย พูดอีกอย่างคือเขาดูเป็นมนุษย์มาก เป็นคนดี อาจจะฟังดูแปลกๆ แต่ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เขาเป็นคนจริงๆ เป็นคนดีแบบที่แทบจะเข้าชิงอันดับที่หนึ่งหรือสองของผู้ชายที่ดีที่สุดในที่เคยเจอมาจนถึงตอนนี้ได้เลย แน่แน่นอนว่าผู้เข้าชิงอีกคนคือคุณฮานาอิ

“ยากเหรอครับ”

“ใช่”

เขายิ้มขึ้น

“นั่นสินะครับ หากพูดจากความรู้สึกของมนุษย์อาจจะค่อนข้างยากก็ได้”

“ใช่ไหม”

“เพราะพวกผมทำแค่นั้นแหละครับ”

แค่นั้น

“ผมเคยเล่าหลายครั้งแล้วใช่ไหมครับว่าการรับรู้เวลาของพวกคุณและพวกผมต่างกัน ดังนั้นการบอกว่าตลอดทั้งวันจึงอาจทำให้เข้าใจผิดได้ครับ แต่ถ้าให้อธิบายเป็นเวลาในแบบของพวกคุณก็จะบอกได้ว่า พวกผมคอยตรวจสอบความตายของมนุษย์เพียงอย่างเดียวอยู่เสมอครับ ทำแต่สิ่งนั้น ทำแค่นั้นอยู่เป็นประจำครับ”

ยิ่งฟังยิ่งดูน่าเจ็บปวด

“อืม”

ยมทูตยิ้มเพื่อนอีกครั้ง

“พวกเรารู้จักสิ่งที่เรียกว่ามนุษย์ดี แต่ไม่เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์นะครับ อย่างความเจ็บปวด ความเศร้าโศก หรือความเหงาอะไรแบบนี้ก็ไม่มีเหมือนกัน ดังนั้นไม่ต้องเป็นห่วงหรือครับ”

เป็นอย่างนั้นจริงหรือ

ยมทูตที่นั่งดีมีสก็อยู่อย่างเอร็ดอร่อยข้างๆ ฉันดูเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกแท้ๆ



คืนวันผ่านไป

ต่อให้คุณมียมทูตเป็นคนรู้จักที่ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนหรือแฟน คุณก็ยังต้องทำงานทุกวันอยู่ดี และต่อให้อยู่ท่ามกลางภาวะเศรษฐกิจแย่ก็ต้องตะเกียกตะกายทำงานอย่างเต็มที่ พวกเราต้องใช้เวลาทุกวันให้ผ่านไป ต้องใช้ชีวิตกันต่อไป

มาลองคิดดูแล้ว วันที่ฉันได้ทำงานที่มติดีเยวกับคุณฮานาอิ และวันที่ได้เจอยมทูตนั้นก็คือวันเดียวกัน

หลังจากนั้นผ่านมากกว่าหนึ่งปีแล้ว

เหลือเชื่อที่คุณฮานาอึเอะปากขอคบหาดูใจกับฉัน ฉันตกใจ
มาก แต่แน่นอนว่าตอบตกลง

เรากลายเป็นคู่รักกัน

ทุกวันของฉันอึมเอมและราบรื่นอย่างที่คงไม่อาจราบรื่น
ได้มากกว่านี้อีกแล้ว

“เป็นอะไร เหนื่อยเหรอ”

คืนนั้นบรรยากาศของยมทูตดูต่างไปจากเดิมเล็กน้อย
เมื่อฉันถามยมทูตก็ทำหน้าตกใจ

“รู้หรือครับ”

“ก็พอรู้”

เวลาผ่านไปนานมากจนฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเรานั่งดื่มเหล้าข้างกัน
แบบนี้มาแล้วกี่สิบครั้ง แม้ว่าช่วงเวลาที่ได้นั่งตรงเคาน์เตอร์บาร์
ด้วยกันปกติแล้วจะแค่ประมาณสิบห้า นาที อย่างนานก็สามสิบนาที
แต่เมื่อนั่งดื่มด้วยกันและพูดคุยกันมาขนาดนี้แล้วจึงรับรู้ท่าที
ของอีกฝ่ายได้อย่างง่ายดาย

ยมทูตแยมยืมเมื่อฉันพูดอย่างนั้น รอยยิ้มเขาวานจน
ถ้าฉันไม่มีคนที่ชอบอยู่แล้วก็คงหลง

“งานหนักเหรอ”

“คุณเห็นเป็นแบบนี้หรือครับ”

“ใช่”

ฉันคิดว่าไม่ว่าจะเป็นงานเลี้ยงที่สนุกขนาดไหน เวลาดื่ม

ด้วยกันเราจะรับรู้ถึงความรู้สึกต่างๆ ของคนได้ เพราะป้องกัน
ที่ทางกันไว้ในยามปกติจะหย่อนยานลงด้วยฤทธิ์เหล่า แต่ฉันก็ไม่รู้
ว่ายมทูตมหาหรือเปล่า

“ผมอาจจะเผลอไปนิด แล้วข้องเกี่ยวกับคุณมาก
เกินไปหน่อยละมังครับ”

เอ๊ะ

“หมายความว่าไง”

เขาพ่อล้มหายใจออกมาเล็กน้อยแล้วล้วงบุหรืออกมาจาก
กระเป๋ากางเกง ทั้งที่ที่ผ่านมาไม่เคยสูบแท้ๆ

“ขอสูบได้ไหมครับ”

“เชิญ”

ที่นี้ไม่ได้ห้ามสูบบุหรื ฉันไม่สูบ แต่ก็ชอบมองคนสูบบุหรื
ระหว่างดื่มอยู่แล้ว เขาจุดไฟ แล้วพนควันพรูออกมา

“อย่างที่ผมเคยบอกไปก่อนหน้านี้แล้วว่า นี่เป็นประสบการณ์
ครั้งแรกของผมที่ได้ใช้เวลากับมนุษย์แบบนี้ เพราะไม่มีใครที่ไหน
จะมารินวิสก็รดศีระผมหรือครับ”

ฉันก็คิดแบบนั้น

“พวกเราทำเพียงแค่เฝ้ามองความตายของมนุษย์อย่างนี้
มาไม่รู้กี่สิบกี่ร้อยปีครับ”

อืม ก่อนหน้านั้นฉันก็ได้ยินมา เขาบอกว่าในหมู่ยมทูต
มียมทูตที่ไม่รู้ว่าทำหน้าที่นี้มากร้อยปีแล้วอยู่เหมือนกัน แน่نونว่า

พวกเขารับรู้เวลาต่างจากพวกเรา ดังนั้นหากเอามาเปรียบเทียบกัน คงประหลาดจนน่าตกใจ การเปรียบเทียบนั้นไร้ความหมายเหมือนกับ การเอาอายุขัยของจักจั่นมาเทียบกับอายุขัยของมนุษย์นั้นละ

จะว่าไปฉันไม่เคยถามเขาเลย

“แล้วนายล่ะ ถ้าเป็นมนุษย์จะอายุประมาณเท่าไรหรือ”

“ตั้งแต่ผมเริ่มเป็นยมทูต หากนับเวลาตามมาตรฐานของมนุษย์ก็ประมาณสองร้อยเก้าสิบห้าปีมั้งครับ ดังนั้นคงพูดได้ว่าอายุสองร้อยเก้าสิบห้าครับ”

สองร้อยเก้าสิบห้าปี

ยมทูตมีตัวตนอยู่เพียงในฐานะยมทูตเท่านั้น

ไม่มีทั้งการเกิดและการตาย

ดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่ได้เกิดและเติบโตเหมือนมนุษย์ พวกเขาแค่ “มีตัวตนอยู่ในฐานะยมทูต” ตั้งแต่แรกเริ่มจนวาระสุดท้าย ดังนั้นการใช้คำว่าสองร้อยเก้าสิบห้าปีกับบอกว่าอายุสองร้อยห้าสิบเก้าปีจึงแตกต่างกันเล็กน้อย

“ช่วงนี้มีความสุขไหมครับคุณฮันนะ”

“เอ๊ะ”

“คุณฮานากิก็ชอบคุณเหมือนกันด้วย”

“รู้ได้ไง”

ก่อนหน้านี้ฉันเชื่อว่าตัวเองแอบรักข้างเดียวอยู่ แต่เรื่องนี้ฉันยังไม่ได้บอกเขาแท้ๆ

“ถ้าเป็นเรื่องของคุณ ผมรู้ทุกเรื่องละครับ เพราะคุณเป็นผู้มีพันธสัญญากับผม”

จันหรือ

“ดีจังเลยนะครับ”

ดูจากรอยยิ้มนั้น เขาไม่ได้ประชดประชันอะไร จันรับรู้ได้ถึงความรู้สึกยินดีของเขาอย่างแท้จริง

“ขอบใจ”

“แน่นอนว่าความหวังของคุณอันนั้นคือได้แต่งงานกับคุณฮานาอิและใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ซึ่งก็เท่ากับว่าตอนนี้ความหวังนั้นเริ่มเป็นจริงแล้วนะครับ”

“ไม่หรอกน่า”

แต่งงานอะไรกัน จันหน้าแดงขึ้นมา เพราะจริงๆ ก็คิดแบบนั้นเหมือนกันนั่นแหละ แต่มันเกี่ยวกับที่นายดูไม่ראהตรงไหนล่ะ

หรือว่า

“นายชอบจันเหรอ”

“ไม่ได้ชอบครับ”

เขาปฏิเสธพลางหัวเราะขึ้นจมูกทีๆ และนั่นทำให้จันรู้สึกเจ็บใจเล็กน้อย ไม่สิ เจ็บใจมากทีเดียว

“ผมรู้สึกว่าการได้เห็นคุณมีความสุขเป็นช่วงเวลาที่มีความหมายมากเลยครับ เพราะถึงยังไงพวกผมก็ไม่อาจมีความสุข

ได้อยู่แล้ว”

“ไม่อาจมีความสุขได้งั้นเหรอ”

“ใช่ครับ”

จะว่าไปแล้ว ก็เหมือนเขาจะเคยพูดเรื่องแบบนั้นให้ฟังละมั้ง

“หมายความว่าถึงจะทำความเข้าใจความรู้สึกที่มนุษย์รู้สึกได้
แต่ก็รู้สึกเองไม่ได้งั้นเหรอ”

ยมทูตเอียงคอเล็กน้อยแล้วยิ้มด้วยสีหน้าเหงาๆ

“ความสุขสำหรับคนคืออะไรกันครับ”

อืม...เรื่องนั้น

“ตอนนี้ฉันมีความสุขนะ”

“ก็คงเป็นอย่างนั้นแหละครับ”

อืม มีความสุข คนที่ฉันชอบบอกว่าชอบฉัน พวกเรารักกัน
ตอนทำงานมีเรื่องที่ไม่ชอบบ้าง แต่ฉันก็รู้สึกอึดอัดใจ

“อะไรแบบนี้คือความสุขละ”

“ก็คงเป็นอย่างนั้นแหละครับ”

ฉันคิดว่านอกจากเรื่องพวกนั้นแล้วก็ยังมีความสุขอื่น
อีกมากมาย

“ยกตัวอย่างเช่นตอนได้กินของอร่อย หรือตอนได้คุย
กับเพื่อนอย่างถูกคอ หรือตอนได้ดูหนังสนุกๆ”

จะเป็นอะไรก็ได้ อย่างเวลาตื่นนอนตอนเช้าแล้วรู้สึกว่า
เมื่อคืนนอนหลับสบายก็เป็นความสุข อากาศดีในวันหยุด

ตอนได้เห็นเด็กแถวบ้านหัวเราะเล่นกันอย่างสนุกสนาน หรือ
เมื่อเปิดหน้าต่างออกแล้วลมเย็นสบายพัดเข้ามา

การได้ใช้ชีวิตทุกวันแบบนั้นคือความสุข

ความสุขในโลกนี้มีอยู่มากมาย ทั้งความสุขเล็กน้อย
ทั้งความสุขใหญ่โต แม้จะไม่ได้ตระหนักถึง แม้จะเผลอลบรอยผ่าน
ไปบ้าง แต่หลังจากนั้นเมื่อลองหวนคิดถึงก็รู้สึกได้ว่าตอนนั้น
มีความสุขจัง

“ผมคิดว่าเป็นอย่างที่คุณพูดละครับ”

ยมทูตยิ้มพลางพยักหน้าช้าๆ

“ผม...พวกเรารู้จักชีวิตของมนุษย์ดีครับ”

ยมทูตพูดต่อว่า พวกเขารู้จักทั้งหมด ทั้งความโศกเศร้า
ทั้งความเจ็บปวด ทั้งความทรมาน

“เรื่องราวมากมายเหล่านั้นเกิดขึ้นกับชีวิตคนครับ แต่ก็มี
ความสุขจำนวนมากเท่าๆ กันเกิดขึ้นในชีวิตเหมือนกัน แม้จะเป็น
เรื่องเล็กน้อยเกินไปหรือเป็นเรื่องปกติธรรมดาจนเกินไปจนคนสัมผัส
ไม่ได้ ในขณะที่ความทุกข์เสียดแทงเข้ามาในหัวใจ ความสุขที่แท้จริง
ก็จะปรากฏขึ้นข้างกายโดยไม่รู้ตัวด้วย ดังนั้น...”

มนุษย์จึงสัมผัสความสุขอยู่แล้วในทุกๆ วัน แม้จะไม่รู้ตัว
ก็ตาม

“อืม”

ฉันรู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างสัมผัสหัวใจฉันเบาๆ

“จริงด้วยสินะ”

ฉันคิดแบบนั้น

“คุณฮันนะ”

“อะไรเหรอ”

ยมทูตมองฉัน

“พวกเราไม่อาจรู้สึกถึงความสุขแบบนั้นได้ครับ เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นสำหรับพวกเรา แต่หากจะมีสถานการณ์ใดที่ทำให้ยมทูตมีช่วงขณะที่มีความสุขหรือมีความรู้สึกแบบนั้นได้ก็มีแค่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น”

“จึ้นเหรอ”

สถานการณ์นั้นคืออะไรกัน

“การเกิดครับ”

“การเกิดเหรอ”

เขาพยักหน้าหนักแน่น

“งานของพวกเราคือการเฝ้ามองการตายของมนุษย์เท่านั้น เรามองดูการเกิดของมนุษย์ไม่ได้เด็ดขาด การเข้าไปเป็นพยานในสถานการณ์นั้นเป็นไปได้ครับ ทำไม่ได้เลย”

ยมทูตบอกต่อนั่นเป็นโชคชะตา

“พวกเราไม่อาจเดินไปไหนอย่างไร้จุดหมายได้ พวกเราเป็นเพียงตัวตลกที่จะปรากฏขึ้น ณ สถานที่ที่ความตายเดินทางมารับมนุษย์ไปเท่านั้นครับ ที่ผมมาอยู่ที่นี่บาร์กับคุณได้แบบนี้ ถ้าพูดว่า

เพราะภูทิวสกีรัตคงจะพึงดูน่าฆ่า แต่ก็เป็นเพราะว่าคุณอัญเชิญ
และทำสัญญากับผมครับ เรียกได้ว่าเป็นปาฏิหาริย์”

อย่างนั้นหรือหรือ

แต่จะว่าไป ก็คงเป็นอย่างนั้นมั้ง

ยมทูตบังเอิญมาเป็นพยานให้กับความตายของลุงคนนั้น
มาสเตอร์บอกว่าลุงคนนั้นเป็นลูกค้ำที่มาครั้งแรก ไม่ใช่ลูกค้ำประจำ
ฉันบังเอิญอยู่ตรงนั้นพอดี และวันนั้นก็บังเอิญเป็นวันที่ได้รับแจ้งว่า
จะได้ทำงานทีมเดียวกับคุณฮานาอิ แถมที่ครีกครีนเฮฮาเสียจน
ทำวีสกีหกก็บังเอิญด้วยเหมือนกัน

แล้วก็บังเอิญราตวีสกีก็เลยมทูตไป

ทุกสิ่งล้วนแต่เป็นความบังเอิญอันน่าอัศจรรย์ที่ทำให้ยมทูต
พูดคุยกับฉันแบบนี้ได้

เขาจึงไปที่อื่นนอกจากสถานที่ที่มนุษย์เสียชีวิตได้

“ปกติแล้วสถานที่ที่ยมทูตไปได้คือสถานที่ที่มักจะมีคนตาย
เท่านั้นครับ พวกเราทำได้เพียงเผชิญหน้ากับความตาย ดังนั้น...”

หากได้พบพานกับการเกิดของมนุษย์ซึ่งเป็นชั่วตรงข้าม
โดยสิ้นเชิงของความตาย ยมทูตจะมีความสุข

“นี่เป็นเรื่องเล่าที่เหมือนกับตำนานในหมู่พวกเรานะครับ
ว่าในขณะที่ยมทูตอย่างพวกเราจะรู้สึกถึงความสุขที่ไม่อาจรู้สึกได้
มาก่อนตั้งแต่มีตัวตนจนดับสูญ”

ยมทูตจ้องตาฉันตรงๆ

นี่เป็นครั้งแรก...ครั้งแรกที่รู้สึกเหมือนว่าฉันล้มผัสถึงอะไรบางอย่างเกี่ยวกับยมทูต ฉันรู้สึกว่ามีบางสิ่งสั่นไหวอยู่ในส่วนลึกของนัยน์ตาคู่นั้นที่เคยมองมาแล้วไม่รู้กี่สิบครั้ง

การเกิด

หากได้อยู่ในช่วงเวลาที่มนุษย์เกิด ยมทูตจะสัมผัสถึงความสุขได้

ถ้าอย่างนั้น

“ยมทูต”

“ครับ”

“จากนี้ไปนายก็ยังมาเจอฉันแบบนี้ได้ใช่ไหม”

“ถ้าคุณบอกว่าไม่ต้องมาอีกแล้วก็จะไม่มาครับ”

ฉันไม่พูดอะไรเป็นชาแบบนั้นหรอก

“ถ้าฉันบอกให้ไปหาที่อื่นนายก็มาได้ใช่ไหม”

“ไปได้ครับ เพราะผมทำสัญญากับคุณไว้แล้ว หากได้รับอนุญาต ไม่ว่าที่ไหนผมก็ไปหาได้ครับ”

“แม้ว่าที่นั่นจะเป็นแผนกสุตินรีเวชนะเหรอ”

“เอ๊ะ”

ให้ตายเถอะ มาคิดอะไรแบบนี้ตั้งแต่ตอนนี้นั้นน่าอายมากเลยนะ

“เพราะฉันมั่นใจว่าจะได้แต่งงานและมีลูกอย่างมีความสุขแน่นอนไง”

แล้วฉันจะเรียกนายมาที่แผนกสตูดิโอ
“ฉันจะให้นายมาเป็นพยานตอนลูกฉันเกิด”

ฉันจะทำให้นายมีความสุข

“แบบนั้นมัน...”

เขาทำหน้าตกใจ

“ทำไม”

“ทำไมล่ะ เราเป็นเพื่อนกันไม่ใช่เหรอ”

การทำอะไรสักอย่างเพื่อความสุขของเพื่อนก็เป็นเรื่อง
ธรรมดาไม่ใช่หรือ



ยมทูตยิ้ม

ท่ามกลางเสียงร้องของเด็กทารก เสียงร้องของลูกฉัน
เขายิ้มอย่างมีความสุขจริงๆ

“ยินดีด้วยครับ”

“ขอบคุณ”

แม้จะมีคนอยู่เต็มไปหมด ทั้งหมอและพยาบาล แต่ไม่มีใคร
สนใจยมทูตเลย และถึงพวกเขาจะได้ยินที่เราคุยกัน แต่ถ้ายมทูต
จากไป ทุกคนก็คงลืมไปทั้งหมด

ยมทูตผ่นลมหายใจออกช้าๆ ท่าทางดูพอใจ

“คุณฮันนะ”

“ว่าไง”

“ลาก่อนครับ”

เอ๊ะ

“ผมดีใจมากจริงๆ ครับ นี่ต้องเป็นความสุขแน่ๆ”

“เป็นอะไรไปเหรอ”

จางลง

ยมทูต ตัวนายดูจางลงนะ เหมือนจะค่อยๆ เลื่อนหายไปเลย

“ยมทูต!”

“พวกเราไม่เคยพบเห็นการเกิดครับ นั่นเป็นสิ่งที่ไม่ควรเกิดขึ้น ถ้าพวกเรายู่ตรงนั้นในช่วงเวลาของการเกิด ตัวตนของพวกเราจะเลื่อนหายไปครับ”

“ทำไม”

ทำไมถึงไม่บอกก่อนล่ะ

“นายบอกว่าจะมีความสุขไม่ใช่เหรอ ถ้าได้เห็นตอนมนุษย์เกิดนะ ถ้าได้เห็นตอนลูกฉันเกิด นายบอกว่านายจะรู้สึกถึงความสุขแบบที่ปกติแล้วยมทูตจะไม่มีทางรู้สึกได้ไม่ใช่หรือไง”

โหน่นายบอกว่ายารู้จักสิ่งๆ ที่เรียกว่าความสุขไง

ยมทูตยิ้มอย่างแจ่มใสด้วยใบหน้าหวานๆ นั้น

“ขอโทษครับ ผมโกหก”

“ทำไม”

“พวกเราไม่อาจหายไปได้อย่างไร”

“หายไปเหวอ”

หากพูดในมุมของมนุษย์ คงมองว่ายามทูตปรากฏตัวขึ้น ณ สถานที่ที่มนุษย์เสียชีวิตและเฝ้ามองความตายเกิดขึ้นอยู่เสมอมาเป็นเวลานานชั่วกัปชั่วกัลป์

งานที่ทำต่อเนื่องตลอดกาล

และมีตัวตนอยู่เพียงเพื่อทำสิ่งนั้นเท่านั้น

“สำหรับพวกเราแล้ว ‘ความสุข’ คือการได้หายไปครับ ได้หนีไปจากบทบาทของยมทูต เพียงแค่นั้นก็เป็น ‘ความสุข’ ของพวกเราแล้ว”

และวิธีเดียวที่จะหายไปได้ก็คือการเป็นพยานในวินาทีของการเกิดครับ

ผมอยากหายไปครับ

ยมทูตพูดแล้วร่างนั้นก็ค่อย ๆ จางลง

“ไม่สิ”

“ไม่นะ

หายไปนี่หมายความว่า

“ขอบคุณครับ คุณอันนะ”

“ยมทูต”

“สุดท้ายผมก็ได้รู้”

“รู้อะไร”

ไม่ใช่แค่การหายไปเท่านั้นที่เป็นความสุข

เขาบอกเช่นนั้น

“การกำเนิดของชีวิตเป็นสิ่งที่วิเศษนะครับ เป็นเรื่องน่ายินดี
มาก คุณมีความสุขสินะครับ คุณฮันนะ”

เขาบอกว่าเป็นสิ่งวิเศษละ

นี่นาย นั่นน้ำตาเธอ นายร้องไห้เธอ น้ำตาแห่งความยินดี
เธอ

“ผมดีใจจริงๆ ที่ได้อยู่ด้วยตอนที่ลูกของคุณเกิด แค่ชีวิต
ที่ได้มาเกิดบนโลกใบนี้ก็น่าทึ่งนุถนอมแล้ว ตอนนี้ผมรู้สึกครับ
รู้สึกถึงความยินดี และนั่น...”

คือความสุข

ยมทูตแตะมือตรงหน้าอกแล้วเอ่ย

“ผมมีความสุขครับ”

ตอนนี้ผมมีความสุข

คำนั้นค่อยๆ หายไปราวกับสายลม

พร้อมกับร่างของยมทูต

ไม่นะ

“ยมทูต!”

ชื่อล่ะ

ฉันไม่เคยถามมาก่อน นายเองก็ไม่พูด ฉันเลยคิดว่า

ถ้าถามไปจะเสียมารยาท คิดว่าคงไม่มีชื่อหรืออะไรแบบนี้
จนถึงตอนนี้เลยไม่เคยได้ถามออกไปสักที

นายชื่ออะไร

ผมไม่มีชื่อครับ

ถ้าًนั้น

ฉันจะให้ชื่อของเด็กคนนี้กับนาย

ให้ผมหรือ

ใช่ ตั้งชื่อตอนนี้เลย ชื่อของเด็กคนนี้คือ...



“ชื่อล่ะ”

พ่อ แม่ พ่อสามี แม่สามี และคุณมาซาโนริ สามีของฉัน
ทุกคนต่างบอกว่าลูกเป็นเด็กชายที่น่าเอ็นดู

“ตั้งชื่อแล้วเหรอ”

แม่สามีถามคุณมาซาโนริ

“ยังเลย เราคุยกันไว้ว่าเราสองคนจะช่วยกันตั้งตอนได้เห็น
หน้าเขาหลังเกิดมาแล้วนะครับ”

“โอ้ อย่างนั้นเหรอ”

ใช่แล้ว เราคุยกันไว้แบบนั้น

“คุณมาซาโนริ”

“หืม”

“เมื่อกี้ตอนได้เห็นหน้าเด็กคนนี้ก็มิชื่อหนึ่งผุดขึ้นมาละ”

โอ้ พ่อสามียิ้ม

“แรงบันดาลใจแบบนี้สำคัญนะ”

คุณมาซาโนริก็หัวเราะ

“ชื่อแบบไหนหรือ”

“คือว่านะ”

นี่ ยมทูต

ได้ยินใช่ไหม ชื่อเด็กคนนี่ที่ฉันบอกเมื่อกี้ ชื่อนี้ฉันตั้งให้นาย
ด้วยนะ ชื่อเดียวกับเด็กคนนี่

ดีใช่ไหมล่ะ

ฉันไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นไซครายหรืออะไรหรอกนะ ก็นายเป็นคนดี
นี่นา นายมีความเป็นมนุษย์มากกว่ามนุษย์ทั่วไปเสียอีก นายเป็น
คนอ่อนโยนจริงๆ

ฉันอยากให้เด็กคนนี้เป็นอย่างนั้น เป็นเด็กที่เข้าใจทั้งความ
รู้สึกยินดี ความเศร้าโศก ความเจ็บปวด ความทุกข์ และความสุข
ฉันอยากให้เขาเป็นคนที่มีความรู้สึก

ดังนั้นฉันจึงตั้งชื่อนี้ให้ ชื่อของนายและชื่อของเด็กคนนี่
เป็นชื่อเดียวกัน

นี่จะเป็นอีกหนึ่งความสุขของนายได้หรือเปล่านะ

เป็นได้สิ

ฉันขอคิดเอาเองแล้วกันว่าเป็นแบบนี้
แล้วถ้านายโอเค ถ้านายทำได้ ช่วยมาตอนที่ฉันตายด้วยนะ
เพราะฉันจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขแล้วตายไปด้วยใบหน้า
อิมเมจใจให้ได้เลย

มาหาฉันนะ มาเฝ้ามองฉัน

ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับ มาหาฉันแล้วพูดอย่างนั้นนะ

คุณเชื่อในเรื่องเทพเจ้าหรือไม่
ถึงที่เทพเจ้ามีพลังอำนาจมากมาย
แต่ไม่อาจบันดาลให้ความปรารถนาเป็นจริงได้



ชายหนุ่มรูปหล่อที่นั่งอยู่ข้าง “ฮันนะ” ในบาร์เป็น **ขมทูต** อย่างนั้นหรือ
ชีวิตที่โศกดีพอใช้จ้อง “มาซาโตะ” ถูกควบคุมโดย **เทพแห่งความยากจน** หรือเปล่า
คนไข้ที่มารักษาพยาบาลเจ็บป่วยเพราะ **เทพแห่งโรคระบาด** เข้มยืมใช้ไหม

เหล่าเทพเจ้าปรากฏตัวต่อหน้ามนุษย์ที่หลงลืมสิ่งสำคัญในชีวิต
โดยซุกซ่อนจุดประสงค์อะไรไว้กันแน่...

เรื่องราวเกี่ยวกับความอ่อนโยนและความปรารถนาดีที่จะทำให้คุณซาบซึ้ง
ด้วยปฏิกิริยาเล็กๆ และความสัมพันธ์อื่นๆ
กับเทพเจ้าแปลกล้านองศาในความเชื่อของญี่ปุ่น

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6804-8



9 786161 868048

Illustration: MADUA1992